

Sygn. akt IV KK 675/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Dariusz Kala (sprawozdawca)

SSN Jerzy Grubba

Protokolant Elżbieta Wawer

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Barbary Nowińskiej,

w sprawie **M. J.**

skazanego za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k w zw. z art. 283 k.k. i
in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 21 lipca 2020 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 7 czerwca 2018 r., sygn. akt VII Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B.

z dnia 18 grudnia 2017 r., sygn. akt IX K (...),

1. uchyla zaskarżony wyrok w punkcie III, w części utrzymującej w mocy rozstrzygnięcia zawarte w punktach 6 i 7 wyroku sądu pierwszej instancji i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w B. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym;

2. w pozostałej części oddala kasację jako oczywiście bezzasadną i w tym zakresie zwalnia skazanego od kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

M. J. i J. C. zostali oskarżeni o to, że:

1. w dniu 3 marca 2017 roku w B., działając wspólnie i w porozumieniu bezpośrednio po dokonaniu kradzieży produktów spożywczych i kosmetyków o łącznej wartości nie mniejszej niż 50 złotych na szkodę właściciela sklepu „Ż.” przy ul. K. , użyli przemocy, w celu utrzymania się w posiadaniu zabranych rzeczy, wobec usiłującej ich zatrzymać K. B. przez szarpanie jej i trzymanie za ręce, przy uznaniu, że czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, tj. o przestępstwo z art. 281 k.k. w zw. z art. 283 k.k.;

a nadto M. J. został oskarżony o to, że:

2. w dniu 24 lutego 2017 roku w B. bezpośrednio zmierzał do zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 20 złotych oraz papierosów i w tym celu zastosował przemoc w postaci kopnięcia w lewe udo oraz uderzenie ręką w głowę B. G. , lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na ucieczkę pokrzywdzonego z miejsca zdarzenia oraz uszkodził motorower marki Y. w ten sposób, że uderzając B. G. doprowadził do przewrócenia się tego pojazdu i spowodował w ten sposób zadrapanie lewego, dolnego rogu kufra na pizzę, zadrapanie przedłużenia plastikowej obudowy podnóżka po lewej stronie oraz zadrapanie lewej części plastiku po lewej stronie na wysokości kierunkowskazu o łącznej sumie strat w kwocie 1061,96 złotych na szkodę B. G. , tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;
3. w dniu 24 lutego 2017 roku w B. bezpośrednio zmierzał do zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w nieustalonej kwocie oraz papierosów i w tym celu groził K. C. zastosowaniem przemocy w ten sposób, że bezpośrednio po zastosowaniu przemocy wobec B. G. , którą widział K. C. uderzył kilkakrotnie w szybę drzwi kierowcy samochodu osobowego, za którymi

znajdował się K. C. i próbował otworzyć te drzwi szarpiąc za klamkę, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na ucieczkę pokrzywdzonego z miejsca zdarzenia, tj. o przestępstwo z art 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k.;

4. w dniu 3 marca 2017 roku w B. groził J. J. pozbawieniem go życia, przy czym, z uwagi na okoliczności zdarzenia, groźba ta wzbudziła u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę jej spełnienia, tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 18 grudnia 2017 r., sygn. akt IX K (...), Sąd Rejonowy w B. :

1) odnośnie do zarzutu I stawianego oskarżonemu M. J. uznał tego oskarżonego za winnego tego, że w dniu 3 marca 2017 roku w B. , dokonał kradzieży produktów spożywczych i kosmetyków o łącznej wartości około 50 złotych na szkodę właściciela sklepu „Ż.” przy ul. K. , co stanowi wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. i za ten czyn na podstawie art. 119 § 1 k.w. wymierzył mu karę 30 (trzydziestu) dni aresztu;

2) odnośnie do zarzutu I stawianego oskarżonemu J. C. uznał tego oskarżonego za winnego tego, że w dniu 3 marca 2017 roku w B. w sklepie „Ż.” przy ul. K. poprzez szarpanie i trzymanie za ręce K. B. udzielił pomocy M. J. do dokonania kradzieży opisanej w punkcie 1, co stanowi przestępstwo z art. 191 § 1 k.k. i art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz wykroczenie z art. 119 § 2 k.w. w zw. z art. 119 § 1 k.w. i za ten czyn przy zast. art. 10 § 1 k.w. wymierzył kary:

- na podstawie art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
- na podstawie art. 119 § 1 k.w. w zw. z art. 14 § 3 k.w. 30 (trzydziestu) dni aresztu;

3) na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary orzeczonej w punkcie 2 tiret pierwsze zaliczył okres zatrzymania od dnia 3 marca 2017 r. godz. 19:00 do dnia 4 marca 2017 r. godz. 14:05;

4) na podstawie art. 10 § 1 k.w. orzekł, że kara orzeczona w punkcie 2 tiret drugie nie podlega wykonaniu;

- 5) orzekając w granicach zarzutu II uznał oskarżonego M. J. za winnego tego, że w dniu 24 lutego 2017 roku w B. bezpośrednio zmierzał do zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 20 złotych oraz papierosów i w tym celu zastosował przemoc w postaci kopnięcia w lewe udo oraz uderzenie ręką w głowę B. G. , lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na ucieczkę pokrzywdzonego z miejsca zdarzenia, przy czym ustalił, że czyn ten stanowił wypadek mniejszej wagi, tj. występki z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 283 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
- 6) orzekając w granicach zarzutu II uznał oskarżonego M. J. za winnego tego, że w dniu 24 lutego 2017 roku w B. uszkodził motorower marki Y. w ten sposób, że uderzając B. G. doprowadził do przewrócenia się tego pojazdu i spowodował w ten sposób zadrapanie lewego, dolnego rogu kufra na pizzę, zadrapanie przedłużenia plastikowej obudowy podnóżka po lewej stronie oraz zadrapanie lewej części plastiku po lewej stronie na wysokości kierunkowskazu o łącznej sumie strat w kwocie 1061,96 złotych na szkodę B.G., przy czym ustalił, że czynu tego dopuścił się publicznie i bez powodu, co stanowi występki z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 57 a § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
- 7) na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. J. obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego B. G. kwoty 1061,96 (tysiąc sześćdziesiąt jeden 96/100) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 24 lutego 2017 r. do dnia zapłaty;
- 8) na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. uniewinnił oskarżonego M. J. od zarzutu III;
- 9) oskarżonego M. J. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu IV, z tą zmianą, że słowa „pozbawieniem go życia” zastępuje słowem „uderzeniem”, co stanowi występki z art. 190 § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 190 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;
- 10) na podstawie art. 85 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 85a k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce kar orzeczonych w punktach 5, 6 i 9 wymierzył karę łączną 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrok zawiera również rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł m.in. obrońca oskarżonego M. J., który zaskarżył wyrok w części, tj. „w zakresie jego punktów nr 1 i 9 co do kary oraz punktów nr 5-7 i 10 co do winy oskarżonego, zarzucając mu:

w pierwszej kolejności w zakresie jego punktów 6 i 7 wyroku na podstawie art. 439 pkt 9 k.p.k.:

1. zającie okoliczności wyłączającej postępowanie określonej w art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k. tj. braku wymaganego wniosku o ściganie pochodzącego od osoby uprawnionej”.

Ponadto, zaskarżonemu wyrokowi, „w zakresie jego punktów 5, 9 i 10 wyroku a w przypadku nieuwzględnienia przez Sąd zarzutu zajścia okoliczności wyłączającej postępowanie, określonej w art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k., również w zakresie punktów 6 i 7 wyroku, zarzucił:

2. błąd w ustaleniach faktycznych poprzez uznanie, że oskarżony popełnił czyny opisane w pkt 5 i 6 zaskarżonego orzeczenia

oraz

3. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a to w postaci:
 1. art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, w szczególności w zakresie oceny wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadków,
 2. art. 2 § 1 pkt 1 i 2 oraz § 2 k.p.k., 5 § 2 k.p.k., 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez odrzucenie wartości dowodowej wyjaśnień oskarżonego M. J. i przyjęcie za w pełni wiarygodnych zeznań pokrzywdzonych
 3. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez interpretowanie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego
 4. art. 424 § 1 k.p.k. poprzez odstąpienie od wskazania dlaczego sąd nie uznał dowodów przeciwnych dowodom, na których się oparł przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy

5. naruszenie art. 167, 169 §1 i 2, 193, 201 w zw. z art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k.- poprzez zaniechanie dopuszczenia dowodów wnioskowanych przez obronę, a zwłaszcza dowodu z opinii biegłego co do wartości szkody powstałej w motorowerze Y., który to dowód miał istotne znaczenie na kwalifikację prawną czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie II aktu oskarżenia,

nadto:

- 4) co do pkt 7 orzeczenie na podstawie art. 46 § 1 k.k. obowiązku naprawienia szkody na rzecz osoby niebędącej pokrzywdzonym
- 5) rażącą niewspółmierność kar jednostkowych wymierzonych w punkcie 1, 5, 6 i 9 wyroku oraz kary łącznej”.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o:

1. „uchylenie wyroku i umorzenie postępowania odnośnie pkt 6-7

oraz

2. zmianę orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego w zakresie czynu określonego w pkt 5 wyroku oraz złagodzenie kary aresztu wskazanej w pkt 1 wyroku, a także kary wskazanej w pkt 9 wyroku, przy jednoczesnym uchyleniu jako bezprzedmiotowego rozstrzygnięcia o karze łącznej zawartego w punkcie 10 wyroku,

a na wypadek nieuwzględnienia przez sąd zarzutu zajścia okoliczności wyłączającej postępowanie określonej w art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k., tj. braku wymaganego wniosku o ściganie pochodzącego od osoby uprawnionej, obrońca wniósł o:

3. zmianę orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego w zakresie czynów określonych w punkcie 5, 6 oraz złagodzenie kary aresztu wskazanej w pkt 1 wyroku, a także kary wskazanej w pkt 9 wyroku przy jednoczesnym uchyleniu jako bezprzedmiotowego rozstrzygnięcia o karze łącznej zawartego w punkcie 10 wyroku

oraz

4. uchylenie środka kompensacyjnego w pkt 7 wyroku

lub

5. uchylenie wyroku w zakresie pkt 1, 5 – 7 i 10 wyroku oraz przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w B. do ponownego rozpoznania,

a w dalszej kolejności:

6. o zmianę orzeczenia poprzez:
 1. złagodzenie kar jednostkowych oraz kary łącznej
 2. uchylenie środka kompensacyjnego

ewentualnie o

3. zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 6 i zakwalifikowanie czynu jako przestępstwa z art. 288 § 2 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. i wymierzenie kary w łagodniejszym wymiarze – w konsekwencji prowadzącą również do zmiany punktu 10 i wymierzenie kary w łagodniejszym wymiarze, przy jednoczesnym uchyleniu środka kompensacyjnego uchyleniu środka kompensacyjnego ujętego w punkcie 7 wyroku”.

Od powyższego wyroku apelację, na niekorzyść oskarżonego M. J. , wywiódł prokurator, który zaskarżył orzeczenie w zakresie czynów z punktów II i III komparycji wyroku i domagał się przekazania sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy w B. , wyrokiem z dnia 7 czerwca 2018 r., sygn. akt VII Ka (...), w zakresie rozstrzygnięć dotyczących M. J. :

- w punkcie II uchylił rozstrzygnięcie zawarte w pkt 8 i w tym zakresie sprawę oskarżonego przekazał Sądowi Rejonowemu w B. do ponownego rozpoznania;
- III. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Wyrok zawiera również rozstrzygnięcia dotyczące drugiego z oskarżonych i w zakresie kosztów procesu.

Od powyższego wyroku kasację wywiódł obrońca skazanego M. J. , który zaskarżył orzeczenie sądu odwoławczego w zakresie jego punktu trzeciego, zarzucając mu:

„1) naruszenie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. oraz art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, a polegające na braku wszechstronnego

ustosunkowania się do zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy skazanego oraz wybiórczym, pozbawionym wnikliwej analizy ich rozpoznaniu i nieustosunkowaniu się do zwartych w apelacji argumentów, co w konsekwencji doprowadziło do niezasadnego zaakceptowania i powielania ustaleń oraz ocen Sądu Rejonowego, nieuwzględniających możliwych wersji zdarzenia będącego przedmiotem osądu w niniejszej sprawie, dokonanych w wyniku naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów i nieznajdujących oparcia w całokształcie zebranego w tej sprawie materiału dowodowego, przejawiających się w:

a) zaniechaniu szczegółowego przeanalizowania i nieodniesieniu się do podniesionych w apelacji obrońcy zarzutów odnoszących się do naruszenia przepisów postępowania karnego, w zakresie przeprowadzonej w sprawie oceny dowodów i podsumowaniu powyższego stwierdzeniem, że „brak jest w sprawie okoliczności prowadzących do uznania, że poczynione w sprawie ustalenia, wynikają z niezgodnej z art. 7 k.p.k. oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego”,

b) zaniechaniu szczegółowego przeanalizowania i odniesienia się do podniesionych w apelacji obrońcy zarzutów dotyczących błędnej oceny wyjaśnień skazanego, przy jednoczesnym przyjęciu za w pełni wiarygodnych zeznań pokrzywdzonych,

c) błędnym przyjęciu iż wnioski obrońcy o dopuszczenie dowodów, zwłaszcza z opinii biegłego, w celu ustalenia wysokości szkody powstałej w motorowerze Y., który to dowód miał istotne znaczenie na kwalifikację prawną czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt II aktu oskarżenia, były bezzasadne;

2) naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k., art. 169 § 1 i 2 k.p.k., art. 193 k.p.k. i art. 201 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. i art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k., art. 2 § 2 k.p.k. i art. 4 k.p.k. mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia poprzez zaniechanie dopuszczenia dowodów zawnioskowanych przez obronę, a zwłaszcza dowodu z opinii biegłego w celu ustalenia wysokości szkody powstałej w motorowerze Y., który to dowód miał istotne znaczenie na kwalifikację prawną czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt II aktu oskarżenia;

3) naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. przejawiające się w sporządzeniu uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sposób nieodpowiadający

wymogom stawianym w tym przepisie, albowiem bez szczegółowego odniesienia się do podniesionych zarzutów i omówienia przyczyn ich bezzasadności”.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi II instancji.

W odpowiedzi na kasację, prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasację należało uznać za zasadną jedynie w tej części, w jakiej skarżący zakwestionował w niej prawidłowość rozpoznania podniesionych w apelacji zarzutów dotyczących poczynionych przez sąd pierwszej instancji ustaleń co do wartości szkody wyrządzonej przestępstwem przypisanym M. J. w punkcie 6 wyroku sądu meriti oraz błędnego ustalenia, iż podmiotem, na którego rzecz należy orzec obowiązek naprawienia wyrządzonej tym czynem szkody jest B. G. . W pozostałym zakresie kasacja okazała się oczywiście bezzasadna. Powyższe wpłynęło nie tylko na kształt wydanego przez Sąd Najwyższy orzeczenia, ale i na zawartość treściową jego pisemnych motywów, które stosownie do art. 535 § 3 k.p.k., nie zawierają rozważań odnoszących się do zarzutów, które zostały ocenione jako oczywiście bezzasadne.

Bez wątpienia należy przyznać skarżącemu rację, że sąd odwoławczy nie zbadał z należytą (odpowiadającą standardom wyznaczonym przepisami art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k.) starannością, podniesionych w apelacji zarzutów dotyczących poczynionych przez sąd I instancji ustaleń co do wartości szkody wyrządzonej przestępstwem przypisanym skazanemu w punkcie 6 części dyspozytywnej wyroku Sądu Rejonowego. Do tej kwestii organ ad quem odniósł się w uzasadnieniu jednym zdaniem o treści: „wysokość zasądzonej kwoty, wbrew wywodom apelacji, wprost wynika z niebudzących wątpliwości wyliczeń – zasadnie leżących u podstaw oddalenia wniosków o przeprowadzenie dalszego postępowania dowodowego w tym zakresie”. Tak lakoniczna konstatacja ewidentnie wskazuje, że sąd odwoławczy nie zbadał w pogłębiony sposób argumentów przywołanych w apelacji na poparcie tego zarzutu i nie skonfrontował ich ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, a w szczególności wyceną, na podstawie której organ meriti ustalił wartość szkody. Treść

uzasadnienia orzeczenia sądu pierwszej instancji nie pozostawia wątpliwości, że w tym zakresie oparto się na wycenie z dnia 9.05.2017 r. sporządzonej przez Autoryzowanego Dealera Y. J. „W.” spółka jawna z siedzibą w B.. Z dokumentu tego wynika, że na wynikającą z niego wartość naprawy brutto w kwocie 1061, 96 zł, poza kosztami robocizny w wysokości 309,96 zł, składają się ceny następujących części zamiennych: dźwignia hamulca, podnóżek pasażera lewy, podłoga, owiewka dolna i owiewka środkowa. Już prima facie widoczne jest, że wykaz części zamiennych nie odpowiada opisowi uszkodzeń wskazanemu w pkt. 6 sentencji wyroku sądu meriti, gdzie podano, że na uszkodzenia te składały się: zadrapanie lewego, dolnego rogu kufra na pizzę, zadrapanie przedłużenia plastikowej obudowy podnóżka po lewej stronie oraz zadrapanie lewej części plastiku po lewej stronie na wysokości kierunkowskazu. Co więcej, jako uszkodzenie wyznaczające wysokość wyrządzonej przestępstwem szkody, sąd pierwszej instancji przyjął zadrapanie lewego, dolnego rogu kufra na pizzę, podczas gdy nie tylko nie zostało ono objęte ww. wyceną, ale nadto B. G. wyraźnie wskazał, że uszkodzenia kufra do przewozu pizzy są minimalne i w związku z tym nie będzie on naprawiany (k. 140 v.). Sąd odwoławczy nie dostrzegł również, że wycena z k. 141 różni się w zakresie liczby i kosztów części wymagających wymiany z wyceną sporządzoną przez Autoryzowanego Dealera Y. J. „W.” spółka jawna z siedzibą w B. w dniu 24.02.2017 r. (k. 22). Świadek B. G. zaznaczał co prawda, że wycena ta nie obejmuje wszystkich kosztów naprawy, ale owe nieuwzględnione koszty miały dotyczyć wyłącznie kosztów robocizny i naprawy kufra na pizzę (k. 20 v.). Należy również wspomnieć, że z opisu uszkodzeń skutera, podanego przez B. G. podczas pierwszego przesłuchania wynika, że dostrzeżonymi przez niego uszkodzeniami skutera było zadrapanie lewego, dolnego rogu kufra na pizzę, zadrapanie przedłużenia plastikowej obudowy podnóżka po lewej stronie, zadrapanie lewej części plastiku po lewej stronie na wysokości kierunkowskazu oraz ukruszona końcówka lewej klamki hamulca (k. 8 - 8 v.). W trakcie oględzin skutera stwierdzono natomiast przerysowaną powierzchnię po lewej stronie kufra na jego dolnym rogu, otarcie i pęknięcie podłoża z tworzywa sztucznego o długości 8 cm w dolnej części skutera, po jego lewej stronie, poniżej lewej stopki pasażera, otarcie powierzchni z tworzywa sztucznego po lewej stronie przedniej części skutera na

wysokości lewego kierunkowskazu oraz otarcie lakieru i powierzchni metalowej na lewej ręczce hamulca (k. 14 v. – 15).

Wobec tak istotnych rozbieżności odnoszących się do zaistniałej szkody, niedopuszczalne było skwitowanie zarzutów obrońcy, wskazujących na nieprawidłowości w zakresie ustalenia wartości szkody i wadliwe oddalenie zgłoszonego w tym zakresie wniosku dowodowego, tak lakonicznym stwierdzeniem, jak przywołane wyżej. Uczynienie tego ewidentnie świadczy o tym, że przeprowadzona w tym zakresie przez Sąd Okręgowy kontrola odwoławcza została dokonana z rażącą obrazą art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., co bez wątpienia mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (art. 523 § 1 k.p.k.).

Zdecydowanie nietrafna była również konstatacja sądu odwoławczego, że skoro B. G. był uprawniony do złożenia wniosku o ściganie, z uwagi na fakt, iż przedmiotem ochrony przepisu art. 288 § 1 k.k. jest nie tylko prawo własności, to środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody może być orzeczony również na jego rzecz. Ww. środek orzekany jest wszak na podstawie przepisów prawa cywilnego i może być orzeczony tylko na rzecz tego podmiotu, którego mienie doznało uszczerbku na skutek zachowania sprawcy. Z materiału dowodowego zawartego w aktach sprawy wynika, że właścicielem skutera była firma D. zaś środek kompensacyjny orzeczono na rzecz B. G.. Oczywiście apelacyjny zarzut podniesiony w tym zakresie został sformułowany w sposób daleki od doskonałości, co jednak nie zwalniało sądu odwoławczego od wnikliwego zbadania kwestii związanej z prawidłowym wskazaniem beneficjenta środka kompensacyjnego. Tego jednak organ ad quem nie uczynił, a to oznacza, iż i w tym zakresie dopuścił się rażącej obrazę art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., która bez wątpienia mogła mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Kierując się powyższą argumentacją Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok w punkcie III, w części utrzymującej w mocy rozstrzygnięcia zawarte w punktach 6 i 7 wyroku sądu pierwszej instancji i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w B. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Uchylenie zaskarżonego orzeczenia w powyższym zakresie spowodowało również „upadek z mocy prawa” rozstrzygnięcia o karze łącznej, a w konsekwencji o zaliczeniu na poczet kary łącznej okresu rzeczywistego

pozbawienia wolności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2019 r., V KK 617/19). W pozostałej części oddalono kasację jako oczywiście bezzasadną i w tym zakresie zwolniono skazanego od kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne, obciążając nimi Skarb Państwa.

W postępowaniu ponownym sąd odwoławczy, działając w granicach przekazania sprawy, przeprowadzi kontrolę instancyjną, poddając szczegółowej analizie zarzuty apelacyjne dotyczące wadliwego ustalenia wysokości szkody wyrządzonej przestępstwem przypisanym M. J. w punkcie 6 wyroku sądu meriti oraz dotyczące błędnych decyzji dowodowych w tej kwestii. W postępowaniu tym sąd odwoławczy odniesie się także do kwestii prawidłowości rozstrzygnięcia w przedmiocie środka kompensacyjnego. Po rzetelnie przeprowadzonej kontroli odwoławczej Sąd Okręgowy, pamiętając o wiążącym go zakazie reformationis in peius, wyda wyrok, który w razie zaktualizowania się takiej konieczności uzasadni w sposób respektujący wymogi określone w przepisach kodeksu postępowania karnego.